

nogen som helst Afgørelse af, hvorvidt vi skulle forlade det nuværende Princip for Alderdomsunderstøttelseslovgivningen og gaa over til Forsikringen. Thi jeg synes dog, at naar Kommissionen bliver nedsat med det Formaal for Øje at overveje Spørgsmaalet om Oprettelsen af en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring, og der ikke staaar andet end dette i den Lov, hvorefter den er nedsat, vil det betyde saa meget saavel for dens enkelte Medlemmer, som navnlig ogsaa for de eventuelle Mindretal og Flertal, der kunne danne sig, at de ville kunne modsætte sig, og jeg synes med Rette, at man tager andre Spørgsmaal op, som ikke udtrykkelig ere nævnte som saadanne, som Kommissionen har at beskæftige sig med. Jeg synes derfor, at de, der ere Venner af den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovgivning — og det maa vel navnlig dens Fædre være — i Særdeleshed efter, at den ved gentagne Ændringer og Tilføjelser her i Rigsdagen dog er bleven adskilligt forbedret, — maatte være meget betænkkelige ved, at det ikke var antydnet, at man netop ønskede, at den Kommission, der skulde nedsættes, meget indgaaende og grundig ogsaa tog dette Spørgsmaal op, hvorledes man var i Stand til maaske at forbinde Princippet i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov med Princippet om en Folkeforsikring. Denne Forbindelse kunde man jo søge knyttet derved, at man sagde: Dem, der ere ude af Stand til at klare sig selv og sikre sig selv, dem hjælpe vi, og vi gøre det uden deres Medvirkning, men vi tilvejebringe paa den anden Side et Middell, hvorved de, der ønske det, kunne sikre sig; saaledes at de kunne gøre deres Spareskillinger frugtbringende paa den bedste Maade. Jeg synes ikke, det kan være saa overordentlig vanskeligt at faa dette Princip til at passe, thi saa snart vi gaa over til faste Statspensioner — naar der naas en vis Alder, herom kan der diskuteres — synes jeg, vil en Forsikring træde til som et ganske naturligt Led og komme til at faa en overordentlig stor Betydning. Derfor mener jeg, man burde holde det aabent, at Kommissionen ogsaa netop kunde beskæftige sig med den Opgave at passe den nuværende Alderdomslovs Princip ind i Princippet om en almindelig Folkeforsikring.

Det ærede Medlem for Kalundborg erklærede, at han vilde være glad ved nogle mundtlige Udtalelser fra Ministeren. Det gjorde mig ondt, idet jeg haabede at

kunne have faaet det ærede Medlems Støtte for en Ændring om at udvide Omraadet for Kommissionens Virksomhed. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er tilfredsstillet med de Udtalelser, der faldt fra Ministeren. Jeg for mit Vedkommende er ikke bleven det, og tror vedblivende, det vil være nødvendigt mere bestemt end her at præcisere, hvad der er Kommissionens Opgave.

Krabbe: Efter at have hørt den højtærede Ministers Udtalelser om den af mig fremdragne Side af Sagen, er jeg fornøjet over at have fremkaldt disse, og jeg takker Ministeren for hans Svar. Jeg føler mig beroliget med Hensyn til Omraadet for Kommissionens Virksomhed. Jeg turde maaske tilføje en lille Henstilling. Den højtærede Minister omtalte som en Selvfølge, at Kommissionen vilde faa et Kommissorium. Denne Opfattelse kan man naturligvis meget godt have. Jeg var ikke sikker paa, at det var en Selvfølge, at den vilde faa et Kommissorium. Jeg kunde tænke mig, at Kommissionen blev nedsat, og at Ministeren egentlig kun meddelte den et Eksemplar af Loven, uden noget videre. Jeg hører imidlertid nu, at den vil faa et Kommissorium, og det anser jeg for meget godt; men naar den faar det, tillader jeg mig at henstille til den højtærede Minister, om det ikke maatte være rigtigt i et saadant Kommissorium at berøre, hvad der her under Forhandlingerne efter Ministerens Mening med Berettigelse har været fremført, som en Vejledning for Kommissionens Virksomhed. Jeg forlanger ikke noget Svar herpaa i Dag, det er en Henstilling til Ministeren i hans senere Virksomhed i Sagen.

Neergaard: Jeg skal til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) sige, at, naar han erindrer, hvad jeg tidligere har udtalt i denne Sag, kan han ikke være i Tvivl om, at jeg har Øjet aabent for Alderdomsforsørgelseslovens gode Egenskaber, og ganske særlig skal jeg freinhæve min Glæde over den Triumf, som man til en vis Grad kan sige, at Alderdomsforsørgelsesloven har haft ved at faa saa varme Forkæmpere blandt de Herrer, som i sin Tid, da den blev vedtagen, angreb den paa det allerskarpeste. Maa jeg i øvrigt sige, at jeg tror, at Alderdomsforsørgelseslovens Venner kunne ikke have det allerfjerneste imod, men maa netop ønske, at en anden Form for Løsningen af dette store Spørgsmaal